

Dins el circ itinerant L'Avenç edita el diari 'Me'n recordo', de l'artista i escriptor Joe Brainard, un dels animadors de l'avantguarda de Nova York dels anys 60 i 70

Me'n recordo?

David Castillo

Barcelona

Si repetim com una lletania la frase del diari personal de Joe Brainard, *Me'n recordo*, la força i la intensitat ens faran sentir que som dins d'un llarg poema narratiu. Reconegut com un dels animadors de l'avantguarda de Nova York dels anys 60 i 70, Brainard (1942-1994) va ser interlocutor de grans figures com Andy Warhol, Jasper Johns i altres mestres de l'expressionisme abstracte i del pop. També dels millors cervells de la poesia americana com Frank O'Hara, John Ashbery i Robert Creeley. *Me'n recordo* va inspirar el volcànic Georges Perec en un dels seus llibres més digeribles. Els principals museus de Manhattan, MoMA, Metropolitan i Whitney, conserven moltes de les peces de Brainard, marca des per l'hedonisme d'una època desinhibida, mutilada per l'aparició de la pandèmia de la sida.

És un encert la publicació a L'Avenç del seu diari en una impecable traducció de Màrius Serra, en un català elegant i dúctil. És un encert perquè els aforismes, les sentències, els epigrames i, fins i tot, els epitafis tenen la virtut de contenir i explicar un període diferent,

gens convencional i revolucionari en els costums. Després de definir-la com a obra mestra i modesta joia, Paul Auster diu que "cartografia el mapa de l'ànima humana i altera de manera permanent la nostra manera de mirar el món a través de frases enunciatives simples i directes. *Me'n recordo* és, alhora, divertidíssim i profundament emocionant. És també un dels pocs llibres totalment originals que he llegit mai".

Cada entrada s'inicia amb un explícit "me'n recordo", que marca de manera obsessiva el recull. A l'epíleg, un dels editors dels quaderns, Ron Padgett, n'evoca la gènesi quan es van decidir a publicar-los en edicions de centenars d'exemplars i l'èxit que a poc a poc van tenir.

Auster diu que el diari de Brainard cartografia el mapa de l'ànima humana i altera la manera de mirar

Joe Brainard al seu apartament estudi de Manhattan, desordenadament ordenat ■ ARXIU

Padgett l'encerta quan recorda el mètode de les llistes reiteratives de la Bíblia, de Whitman i dels surrealistes, la influència de Gertrude Stein com a memorialista i les sèries d'imatges de Warhol: "L'originalitat de Joe

procedia de la seva manera tan fresca de mirar les coses. Era capaç de contemplar la complexitat més enllà dels prejudicis i extreure'n el més clar i obvi". També remarca que la seva franquesa li va servir per despu-

llar l'ànima en una confessió personal, emotiva, perspicax i divertida. *Me'n recordo* pot ser, així mateix, la fórmula perquè cadascú recordi els principals moments de la seva vida. Se'n recorden? ■